

בעין חינוכית

רקע

בעין חינוכית מספר 59, ט' בסיוון תשס"ט

בגיליון הקודם (מספר 58) של "בעין חינוכית" פרסמה אחת מתלמידות המכללה דברים נוגעים על תחושתה כי כל חברותיה שמתחננות מתנתקות ממנה מבחינה חברתית. הכותבת הביעה צער עמוק על כי היא נותרת גם רווקה וגם נטולת חברה. הדברים הביאו לתגובות רבות, מתוכן אנו מפרסמים כאן שתי תגובות של בוגרות נשואות.

דבר הנשואות קריאה לתשובה

מור (סלע) גיאן¹

אני ב"ה נשואה שנה, וזיכרונות הרווקות עוד מוחשיים לי ומוטמעים בתוכי. אני קוראת את דברי החברה היקרה, וכל כך מבינה את הרגשותיה. הייתי שם בעצמי עד לפני שנה. התחלתי להיפגש בגיל 19, והתחנתי בגיל 25. במשך שש שנים כל עולמי הפנימי היה נתון לשאלות: מתי אני אתחתן? האם אפגוש את האדם שבאמת יהיה לי האומץ לקפוץ אתו ביחד למים העמוקים האלו? היו לי מספר קשרים ארוכים שכללו לפעמים עם אותו בחור סבב א' וסבב ב' ואפילו סבב ג'... ואפילו הספקתי לבטל אירוסין... זה היה קשה; אחרי כל חופשת סמסטר לחזור למכללה ופתאום לראות כי זו עם כיסוי ראש ולה יש 'בטן'. ואני? מה אתי? והנה עוד פעם שָׁלט בלוח המודעות של המכללה שמבשר על מכירה של 'בת-עין', ובלבי עולה הזעקה: גם אני רוצה לנבור בערמת המטפחות, למצוא כמה במחיר מציאה ולהתקשר לבעלי לספר לו ש"מצאתי 5 מטפחות ב-50, וזה בסדר נכון? זה נכנס בתקציב שלנו החודש, נכון?!"

אבא שבשמים, נמאס לי למצוא את עצמי בגבעה בדשא במכללה, בוכה לך אחרי עוד דייט מייגע שמותיר אותי חסרת אונים וחסרת כוח. ה': אני רוצה להיות מותשת מלרוץ להניק את הילד שלי במעון... נשבעתי לעצמי, שלעולם לא אהיה כמו חברותיי שהתחננו ונטשו אותי לאנחות (מלבד אחת, שהייתה פשוט מדהימה). אני אמשיך להתקשר, אחשוב עליהן, ואציע להן הצעות. אני לא אהיה כמו אלו שברגע שהן מתחננות שוכחות, כאילו מישהו עשה להן delete במוח על תקופת הרווקות...

והיום? אני ב"ה נשואה, עם ילד. האם אני עומדת בשבועה שנשבעתי לעצמי עשרות פעמים??? לא! חד וחלק לא! אני יכולה לספור בכף יד אחת את מספר הפעמים שניסיתי להציע הצעות לחברותיי מאז שהתחנתי. לא התנתקתי לחלוטין מחברותיי, אני כן משתדלת פה ושם, אך להגיד שזה מספיק? ממש לא. להגיד שאני לא מבינה את עצמי? ממש כן.

מה עושים? משתדלים יותר! המכתב שלך ניער אותי, הזכיר לי את האמת, וכמה אני חוטאת לאמת. אמנם אחרי שמתחננים הכול משתנה, יש את תקופת ה'היי', אחר כך תקופת ההסתגלות לחיים החדשים ואחרי כן בע"ה כבר באים הילדים. ברור שהכול כבר אחר-עמוס ומעיף, ואין מה להוסיף ולהרחיב. אך זה לא תירוץ! ממש לא!

אם יש לי זמן לקשקש עם השכנה על מבצעים של מגבונים, אז יש לי גם את האפשרות לפנות חצי שעה בשבוע ולהרים טלפון לחברה שהשקיעה את נשמתה בי עד שהתחנתי; ואם אני מוצאת את הזמן לשוטט באינטרנט ולקרוא מיליוני תגובות בפורומים של היריון ולידה, אז אפשר גם לקבוע ערב בשבוע שבו אשב שעה עם הבעל ונחשוב על רעיונות לשידוכים.

1 מור היא בת 26, נשואה + 1, בוגרת המכללה (בהתמחויות ייעוץ ומחשבת ישראל ובמכון לחינוך ואמונה). סיימה את לימודיה לפני שלוש שנים. כיום היא תושבת היישוב חיספין שברמת הגולן ומחנכת באולפנית בטבריה.

חשוב לי לציין שאינני מטיפה לאף אחת מלבד לעצמי. תודה לך כותבת יקרה על המילים הכנות, על החשיפה הלא פשוטה, שאפשרה לי להיזכר איפה הייתי עד לא מזמן, והזכירה לי מה לא עשיתי כבר הרבה זמן. הלוואי ונזכה להוסיף רק טוב בעולמנו.

פרק מלבה של אישה נשואה

נעמה בינדיגר²

ארבע שנים וחצי של נישואין, זוגיות וילדים, עבודה ושמחה; ארבע שנים וחצי שאני נשואה – וכל כך הרבה חברות ותלמידות שלי עדיין לא נשואות; ארבע שנים וחצי של חברות "מורכבת" בין רווקות לנשואה – אבל יחדיו הצלחנו! הצלחתי להרגיל את שירה להתקשר אליי הביתה בלי "להתפדח" מבעלי; הצלחתי לשכנע את אביבה לבוא אלינו לשבת; הצלחתי לפענח למה קרן נפגעה ונעלמה פתאום; הצלחתי להמשיך להקשיב באמת להתלבטויות על דייטים למרות שזה עבורי היסטוריה; הצלחתי לחגוג לאביבה יום הולדת אפילו שזה יצא כשהילד שלי חלה. ארבע שנים וחצי של תפילות קבועות לה' שיסייע לחברותיי להתחתן; שנים של ניסיונות לשדך אותן (כן, באמת); שנים שהלב שלי שלם – אבל לא במיליון אחוז. בגלל הדאגה עבורך.

בעיקר היו אלו שנים של עבודה של שני הצדדים.³ כי נוצר שוני. שתינו בסטאטוס אחר וזו עבודה של שתינו כדי לגשר על הפער, לטובת שתינו (כן, גם נשים נשואות רוצות חברות...). לא, זה לא יהיה בדיוק אותו הקשר של פעם. דברים באמת השתנו. אך אם שני הצדדים יגלו רגישות וגמישות הם יצליחו ליצור קשר שמתאים להיום, שטוב וכיף עבור שני הצדדים.

בהזדמנות זו אנסה לשתף בכמה המלצות לרווקות. מי שמתאים לה – שתיקח ומי שלא, בבקשה, פשוט להתעלם ולא להיפגע:

להתפתח: נכון, החברה שלנו בנויה למשפחות וזה לא פשוט עבור רווקות. אך במקביל לרווקות הזמנית – המשיכי לחשוב איך להתפתח וליהנות ולא רק לחכות. עשי מאמץ להרחיב את מעגל החברות, ללמוד דברים מעניינים, לפתח תחביבים וליהנות מההווה. דברים אלו ידועים, אך אני מזכירה, בזהירות ובענווה, את הצורך לעשותם.

תפתחי אופציות: זה כל כך מתסכל לשבת ולחכות שמישהו יואיל בטובו להיזכר בקיומך. נסי לחשוב מה עוד את יכולה לעשות: להזכיר לאנשים בעמדות מפתח שתשמחי להצעות; ללכת לשדכנית (95% אחוז מהן אינן מכשופות!); להירשם לאתרים איכותיים באינטרנט; ללכת לערבי פוי"פ או לשבתות (הם באמת לא רק לזקנות נואשות אלא גם לאלה שלא רוצות לחכות עד אז) ועוד.

מודעות עצמית: לא, את לא אשמה שלא התחתנת. לקב"ה יש תכניות שלא תמיד מובנות לנו. אבל מודעות לעצמך תמיד מועילה. תחשבי עם עצמך האם יש לך חסימות רגשיות (קושי לתת אמון, קושי להיפתח, פחדים שונים) ותשתדלי לעבוד עליהן בכוחות עצמך או עם עזרה. בעיניי, הנכונות לבדוק זאת בלי מורא היא חלק מה"השתדלות" שלנו.

"שימי פס": התעלמי מהערות של אנשים חסרי טקט, מעצות שמעיקות עלייך ומביקורות לא מבוססות. תשתדלי לא להתרגש מכל איחול של "בקרוב אצלך" שאומרת לך איזו גברת בלי שמץ של מחשבה. המון הצלחה לכולנו. בשמחות!

(הערות מערכת: בזאת אנו מסיימים את העיסוק בנושא חשוב זה).

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית", מוזמנת לשלחן אליי: yyg8@zahav.net.il.
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.

2 נעמה היא בת 26, נשואה +2, בוגרת המכללה (בהתמחויות ארץ ישראל ומחשבת ישראל). סיימה את לימודיה לפני ארבע שנים. משפחתה גרה במודיעין כחלק מהגרעין התורני במקום. נעמה עובדת במכללה כעוזרת הוראה של לימודי ארץ ישראל ואחראית על הסיוורים המכללתיים. מי שמעוניינת לשוחח אתה מוזמנת לפנות: 077-2031815.

3 תגובה זו אינה ביקורת או מחלוקת על קודמתי. לצערי, התופעה שתיארה אכן רווחת. מטרתי היא להוסיף נקודות מבט.